

Fájó szívvel búcsúzunk Makoldi Sándortól

Életének 72. esztendejében, július 22-én reggel eltávozott közülünk a sokak által mesterükként tisztelt, szeretett festőművész, tanár, néprajz-kutató, aki tokaji és debreceni otthonához egyaránt kötődve élte mérhetetlenül gazdag életét. Most még valóban benn akad a szó, hiszen fel sem tudjuk becsülni, mit adott nemcsak tisztelőinek és e két településnek, hanem a magyarságnak, festőként, néprajzkutatóként, pedagógusként ez a sugárzó jelenség, akit tisztelői szinte csak Makoldi mesternek, vagy Tanár úrnak szólítottak.

A Debreceni Tanítóképző Főiskola docense volt, de számos debreceni intézménnyel állt munkakapcsolatban, így a Debreceni Művelődési Központtal is. Az intézmény több egyéni kiállítást rendezett műveiből, de jelentős csoportos kiállításokon is részt vett. Legutóbb 2015-ben mutatta be legújabb munkáit a Belvárosi Galériában 70. születésnapja alkalmából.

Intenzív szellemi mag alakult köré, Debrecen szellemi életének egyik meghatározó „erőközpontja” volt: számos beszélgetős estén (Belvárosi Beszélgetések, Délibáb Klub), kiállítás megnyitón és egyéb alkalmon hallhattuk mélyről fakadó gondolatait a Belvárosi Közösségi Házban is. Indulásától kezdve jelentős segítséget nyújtott feleségével a Nemzetközi Betlehemes Találkozók minél tartalmasabb megvalósításához.

Festőként már életében klasszikussá vált, a kortársak között önálló fejezet illeti meg a magyar piktúra jelenkori történetében. Tanított, nemcsak az órákon, hanem József Attila-i módon, egy nemzet számára átadva alig ismert öröksége értékeit, hogy legyen jövője. Néprajzkutatóként is ezt tette, ugyanebben a szellemben örökölte át tudását szerves műveltségünkről, a betemetésre ítélt magyar múlttól, írásaiban és előadásain.

Nagyléptékű. Talán ezzel a szóval lehetne legtömörebben jellemezni őt és munkásságát. Tanulmányok, könyvek sora és persze hatalmas festmények őrzik szelleme, lelke lenyomatát, s nemcsak a műtermében, gyűjteményekben, középületekben, hanem az általa mélységesen szeretett alföldi tájban is. A vókonyai pásztorszentély, vagy a virágoskúti biocsárda kozmoszra hangolt festői üzenőrendszerén keresztül még hosszú időig élő lesz a kapcsolata velünk, szellemi-lelki örököseivel.

Ez ad erőt, hiszen az általa oly sokszor megidézett Lelkek útján őseinkhez távozott, akik csillagokként ma is, holnap is fölöttünk ragyognak...

DMK - Gyöngy Péter